

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Sjette Afdeling)

22. februar 2024*

»Præjudiciel forelæggelse – artikel 63 TEUF – de frie kapitalbevægelser – direktiv 2008/7/EF – andelskreditbanker, hvis formue er større end en given tærskel – national lovgivning, der pålægger disse banker at betale et beløb svarende til 20% af denne nettoformue for at tilføre deres bankvirksomhedsgren til et aktieselskab til gengæld for værdipapirer heri – artikel 94, litra c), i Domstolens procesreglement – krav om angivelse af de forhold, der begrundet behovet for en besvarelse fra Domstolen – rent intern situation – afvisning«

I sag C-660/22,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Corte suprema di cassazione (kassationsdomstol, Italien) ved afgørelse af 11. oktober 2022, indgået til Domstolen den 20. oktober 2022, i sagen

Ente Cambiano società cooperativa per azioni

mod

Agenzia delle Entrate,

har

DOMSTOLEN (Sjette Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, T. von Danwitz (refererende dommer), og dommerne P.G. Xuereb og I. Ziemele,

generaladvokat: A.M. Collins,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

efter at der er afgivet indlæg af:

- Ente Cambiano società cooperativa per azioni ved avvocati A. Cevese, A. Dal Ferro, M. Miccinesi og F. Pistolesi,

* Processprog: italiensk.

- den italienske regering ved G. Palmieri, som befuldmægtiget, bistået af avvocati dello Stato M. Cherubini og G.M. De Socio,
- Europa-Kommissionen ved A. Armenia, M. Mataija og P. Messina, som befuldmægtigede,

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

afsagt følgende

Dom

- 1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 63 TEUF og artikel 101 TEUF, 102 TEUF, 120 TEUF samt 173 TEUF.
- 2 Anmodningen er blevet indgivet i forbindelse med en tvist mellem Ente Cambiano società cooperativa per azioni og Agenzia delle Entrate (skatte- og afgiftsmyndighed, Italien) vedrørende tilbagebetaling af et beløb på 20% af førstnævntes nettoformue pr. 31. december 2015 indbetalt til denne myndighed for at bevare andelsselskabets retlige form ved at overføre dets bankvirksomhedsgren til et aktieselskab til gengæld for værdipapirer heri.

Retsforskrifter

EU-retten

- 3 Rådets direktiv 2008/7/EF af 12. februar 2008 om kapitaltilførselsafgifter (EUT 2008, L 46, s. 11) ophævede og erstattede i henhold til dets artikel 16 og med virkning fra den 1. januar 2009 Rådets direktiv 69/335/EØF af 17. juli 1969 om kapitaltilførselsafgifter (EFT 1969 II, s. 405).
- 4 Artikel 1 i direktiv 2008/7, som har overskriften »Emne«, fastsætter:
»Dette direktiv regulerer opkrævningen af afgifter af følgende dispositioner:
a) kapitaltilførsler til kapitalselskaber
b) omstruktureringsdispositioner, hvori kapitalselskaber er impliceret
c) udstedelse af visse værdipapirer og obligationer.«
- 5 Direktivets artikel 2 med overskriften »Kapitalselskab« har følgende ordlyd:
»1. Ved »kapitalselskab« forstås i dette direktiv:
a) ethvert selskab, der antager en af de i bilag I anførte former
b) ethvert selskab, enhver sammenslutning eller enhver juridisk person, hvis kapital eller aktiver er omsættelige på børsen

c) ethvert selskab, enhver sammenslutning eller enhver juridisk person med erhvervsformål, hvis medlemmer er berettigede til uden forudgående godkendelse at afhænde deres andele til tredjemand, og hvis medlemmer kun hæfter for selskabets, sammenslutningens eller den juridiske persons gæld med deres andele.

2. Med henblik på dette direktiv anses alle andre selskaber, sammenslutninger eller juridiske personer, der har et erhvervsformål, for at være kapitalselskaber.«

6 Direktivets artikel 3 med overskriften »Kapitaltilførsler« bestemmer:

»Med henblik på dette direktiv og med forbehold af artikel 4 betragtes følgende dispositioner som »kapitaltilførsler«:

a) stiftelse af et kapitalselskab

b) omdannelse af et selskab, en sammenslutning eller en juridisk person, der ikke er et kapitalselskab, til et kapitalselskab

c) forhøjelse af kapitalen i et kapitalselskab ved tilførsel af aktiver af enhver art

[...]«

7 Samme direktivs artikel 4 med overskriften »Omstruktureringsdispositioner« fastsætter i stk. 1:

»Med henblik på dette direktiv anses følgende »omstruktureringsdispositioner« ikke for at være kapitaltilførsler:

a) et eller flere kapitalselskabers tilførsel af alle deres aktiver og passiver eller en eller flere grene af deres virksomhed til et eller flere kapitalselskaber, der er under stiftelse eller allerede består, forudsat at vederlaget for tilførslen i det mindste delvis udgøres af værdipapirer, der repræsenterer det erhvervende selskabs kapital

[...]«

8 Artikel 5 i direktiv 2008/7 med overskriften »Dispositioner, som ikke er afgiftspligtige« bestemmer i stk. 1:

»Medlemsstaterne må ikke af kapitalselskaber opkræve afgifter af nogen art af følgende dispositioner:

[...]

d) ændring i et kapitalselskabs stiftelsesoverenskomst eller vedtægter og især ikke følgende:

[...]

iii) ændring af et kapitalselskabs formål

[...]

- e) de i artikel 4 omhandlede omstruktureringsdispositioner.«
- 9 Direktivets artikel 6 med overskriften »Afgifter og merværdiafgift« fastsætter i stk. 1:
- »Uanset artikel 5 må medlemsstaterne opkræve følgende skatter og afgifter:
- a) afgifter på overdragelse af værdipapirer opkrævet efter fast eller variabel takst
 - b) ejerskifteafgifter, herunder tinglysningsafgifter, ved overførsel af erhvervsvirksomheder eller fast ejendom beliggende inden for deres område til et kapitalselskab
 - c) ejerskifteafgifter af tilførsel af aktiver af enhver art til et kapitalselskab, hvis der for tilførslen af sådanne aktiver ydes et vederlag i form af andre værdier end selskabsandele
 - d) afgifter af stiftelse, tinglysning eller afløsning af pant og andre rettigheder i fast ejendom
 - e) afgifter i form af honorarer eller anden form for vederlag
 - f) merværdiafgift.«

Italiensk ret

- 10 Artikel 2, stk. 3a-3c, i decreto-legge n. 18 – Misure urgenti concernenti la riforma delle banche di credito cooperativo, la garanzia sulla cartolarizzazione delle sofferenze, il regime fiscale relativo alle procedure di crisi e la gestione collettiva del risparmio (lovdekret nr. 18 om hasteforanstaltninger vedrørende reform af andelskreditbanker, garanti for securitisering af misligholdte fordringer, beskatningsordning ved kriseprocedurer og den kollektive opsparingsforvaltning) af 14. februar 2016 (GURI nr. 37 af 15.2.2016), med ændringer ophøjet til lov ved legge n. 49 (lov nr. 49) af 8. april 2016 (GURI nr. 87 af 14.4.2016), i den affattelse, der finder anvendelse på tvisten i hovedsagen (herefter »lovdekret nr. 18/2016«), bestemmer:
- »3a. Uanset artikel 150a, stk. 5, i [decreto legislativo n. 385 – Testo unico delle leggi in materia bancaria e creditizia (lovdekret nr. 385 om konsolidering af bank- og kreditloven) af 1. september 1993 (GURI nr. 230 af 30.9.1993, almindeligt tillæg nr. 92)] har overførslen ikke fundet sted for de andelskreditbanker, som inden for 60 dage fra ikrafttrædelsen af nærværende dekret til [Banca d'Italia (den italienske nationalbank)] i henhold til artikel 58 [i lovdekret nr. 385 af 1. september 1993] indgiver en ansøgning om tilladelse, individuel eller fælles, til at tilføre ét og samme aktieselskab, eksisterende eller nystiftet og med tilladelse til at udøve bankvirksomhed, deres bankvirksomhedsgrene, på den betingelse, at den anmodende banks nettoformue – eller i tilfælde af en fælles ansøgning mindst ét af de anmodende banker – således som den pr. 31. december 2015 er balanceført, og for hvilken revisor ikke har taget forbehold, er over 200 mio. EUR.
- 3b. Ved tilførslen indbetaler den indskydende andelskreditbank et beløb svarende til 20% af dens nettoformue, således som den pr. 31. december 2015 er balanceført, og for hvilken en revisor ikke har taget forbehold, til statskassen.
- 3c. Efter tilførslen ændrer den indskydende andelskreditbank, som bevarer sine udelelige reserver fratrasket indbetalingen, jf. stk. 3b, sit selskabsformål for herfra at udelukke

bankvirksomhed og forpligter sig til at bevare gensidighedsklausulerne fastsat i artikel 2514 i den borgerlige lovbog, og idet selskabsdeltagerne sikres tjenesteydelser, som udgør et middel til opretholdelse af forholdet med det modtagende aktieselskab, til uddannelse og oplysning på området for opsparring og fremme af bistandsprogrammer. [...] Ved overtrædelse af de forpligtelser, der er fastsat i nærværende stykke og i stk. 3a og 3b, overføres det indskydende selskabs formue eller i givet fald andelskreditbankens formue i overensstemmelse med artikel 17 i lov nr. 388 af 23. december 2000. [...]«

Twisten i hovedsagen og det præjudicielle spørgsmål

- 11 Ente Cambiano, tidligere Banca di Credito Cooperativo di Cambiano società cooperativa per azioni, som er en andelskreditbank, hvis nettoformue pr. 31. december 2015 var større end 200 mio. EUR, indbetalte til den italienske statskasse et beløb på 54 208 740 EUR, som på dette tidspunkt udgjorde 20% af denne nettoformue, ved at gøre brug af den såkaldte »way out«-valgmulighed fastsat i artikel 2, stk. 3a, i lovdekret nr. 18/2016.
- 12 Efterfølgende indgav Ente Cambiano en anmodning om tilbagebetaling af dette beløb, idet denne var af den opfattelse, at forpligtelsen til indbetaling heraf var i strid med både den italienske forfatning og EU-retten. Idet den af Ente Cambiano indgivne anmodning om tilbagebetaling af dette beløb blev stiltiende afvist, anlagde sidstnævnte sag ved Commissione tributaria provinciale di Firenze (retten i første instans i skatte- og afgiftsretlige sager i provinsen Firenze, Italien) til prøvelse af denne afgørelse. Da denne ret ikke gav Ente Cambiano medhold, iværksatte Ente Cambiano appel ved Commissione tributaria regionale della Toscana (appeldomstolen i skatte- og afgiftsretlige sager i regionen Toscana, Italien), som ved dom af 15. november 2018 afviste denne appel.
- 13 Ente Cambiano har iværksat kassationsappel til prøvelse af denne dom ved den forelæggende ret, Corte suprema di cassazione (kassationsdomstol, Italien), idet det gøres gældende, at den i hovedsagen omhandlede nationale lovgivning er forfatningsstridig og uforenelig med EU-retten.
- 14 Denne ret har indledningsvis anført, at den har forelagt Corte Costituzionale (forfatningsdomstol, Italien) en række spørgsmål om forfatningsmæssigheden af artikel 2, stk. 3b og 3c, i lovdekret nr. 18/2016, som ved dom nr. 149/2021 af 9. juli 2021 afviste disse spørgsmål.
- 15 Den forelæggende ret har dernæst præciseret, at de nævnte bestemmelser indgår som led i en reform af andelskreditbankerne, som skal afhjælpe de strukturelle svagheder, der følger af deres økonomiske og styringsmæssige model og den mindre størrelse af størstedelen af disse, ved at styrke deres formue til at modstå eventuelle kriser. Med henblik herpå var den primære model, som fastlagt af den italienske lovgiver, at disse banker skulle indgå i en kooperativ bankkoncern, som ledes af det øverst placerede holdingselskab stiftet som aktieselskab med en kapital på mindst 1 mia. EUR, hovedsageligt ejet af de nævnte banker, og som udøver ledelses- og koordineringsbeføjelser over for disse. Denne indtræden vil ikke have indvirkning på deres formue. Kun andelskreditbanker med en nettoformue, som overstiger den fastsatte tærskel, kunne undgå at skulle indtræde i en sådan koncern, ved at underlægge sig forpligtelserne i artikel 2, stk. 3a-3c, i lovdekret nr. 18/2016, idet deres formue ellers ville blive overført til gensidige fonde til finansiering til fremme og udvikling af andelsselskaber.

- 16 Den forelæggende ret har tilføjet, at de appelanbringender, der vedrører tilsidesættelse af EU-retten, navnlig tager sigte på princippet om fri konkurrence og princippet om bevarelsen af det indre marked, der er fastsat i artikel 101 TEUF, 102 TEUF, 120 TEUF og 173 TEUF, samt princippet om de frie kapitalbevægelser således som fastsat i artikel 63 TEUF og præciseret i direktiv 2008/7.
- 17 Den har præciseret, at Ente Cambiano har gjort gældende, at den pågældende indbetalingsforpligtelse tilsidesætter dette direktiv, for så vidt som dette direktiv fastsætter princippet om skattemæssig neutralitet af kapitalindskud, undtagen i de tilfælde, der er omhandlet i nævnte direktivs artikel 6, som ikke finder anvendelse i den foreliggende sag.
- 18 I denne sammenhæng har denne ret rejst tvivl om foreneligheden af artikel 2, stk. 3b og 3c, i lovdekret nr. 18/2016 med EU-retten, idet det præciseres dels, at den er enig i den tvivl, som Ente Cambiano har givet udtryk for med hensyn til foreneligheden af denne bestemmelse med princippet om de frie kapitalbevægelser, princippet om fri konkurrence og princippet om bevarelsen af det indre marked, der er anerkendt i EU-retten, dels at en fortolkning af nævnte bestemmelse, som er i overensstemmelse med EU-retten, ifølge den forelæggende ret ikke synes mulig.
- 19 På denne baggrund har Corte suprema di cassazione (kassationsdomstol) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:
- »Er artikel 63 [TEUF ff. samt artikel] 101 TEUF, 102 TEUF, 120 TEUF og 173 TEUF til hinder for en national lovgivning som den, der følger af artikel 2, stk. 3b og 3c, i lovdekret nr. [18/2016], i den affattelse, der finder anvendelse, hvorefter muligheden for [andelskreditbanker], der pr. 31. december 2015 havde en nettoformue over 200 mio. EUR, for at undlade at indgå i en koncern og derimod indskyde deres bankvirksomhed til et aktieselskab, herunder også nystiftet, med tilladelse til udøvelse af bankvirksomhed – idet de indskydende banker skulle ændre deres vedtægter således, at udøvelse af bankvirksomhed var udelukket, men gensidighedsklausulerne ifølge artikel 2514 i codice civile (den borgerlige lovebog) blev opretholdt, og deltagerne blev sikret tjenesteydelser, som udgør et middel til opretholdelse af forholdet med det modtagende aktieselskab, til uddannelse og oplysning på området for opsparing og fremme af bistandsprogrammer – var betinget af indbetaling af et beløb svarende til 20% af nettoformuen pr. 31. december 2015?«

Det præjudicielle spørgsmål

- 20 Det følger af Domstolens faste praksis, at proceduren efter artikel 267 TEUF er et middel til samarbejde mellem Domstolen og de nationale retter, som giver Domstolen mulighed for at forsyne de nationale retter med de elementer vedrørende fortolkningen af EU-retten, som er nødvendige for, at de kan afgøre den for dem verserende tvist (dom af 26.3.2020, Miasto Łowicz og Prokurator Generalny, C-558/18 og C-563/18, EU:C:2020:234, præmis 44 og den deri nævnte retspraksis).
- 21 Eftersom forelæggelsesafgørelsen danner grundlaget for denne procedure, er den nationale ret forpligtet til i selve forelæggelsesafgørelsen udtrykkeligt at redegøre for den retlige og faktiske baggrund for tvisten i hovedsagen og til at give de nødvendige forklaringer om begrundelsen for valget af de EU-retlige bestemmelser, som den ønsker fortolket, og om den sammenhæng, der

efter dens opfattelse består mellem disse bestemmelser og den nationale lovgivning, som finder anvendelse på den tvist, der er indbragt for den (jf. i denne retning navnlig dom af 4.6.2020, C.F. (Skatte- og afgiftskontrol), C-430/19, EU:C:2020:429, præmis 23 og den deri nævnte retspraksis).

- 22 Det skal i denne henseende ligeledes fremhæves, at forelæggelsesafgørelsens oplysninger skal gøre det muligt dels for Domstolen at give brugbare svar på de af den nationale ret forelagte spørgsmål, dels for medlemsstaternes regeringer samt andre berørte parter at udøve den rettighed, som de er tillagt ved artikel 23 i statutten for Den Europæiske Unions Domstol, til at fremsætte bemærkninger. Domstolen skal drage omsorg for, at denne ret sikres, når henses til, at det i henhold til den nævnte bestemmelse kun er forelæggelsesafgørelserne, der meddeles de berørte parter (jf. i denne retning dom af 2.9.2021, Irish Ferries, C-570/19, EU:C:2021:664, præmis 134 og den deri nævnte retspraksis).
- 23 Disse kumulative krav til indholdet af en forelæggelsesafgørelse fremgår udtrykkeligt af artikel 94 i Domstolens procesreglement, som den forelæggende ret forventes at have kendskab til og iagttage nøje inden for rammerne af det samarbejde, der er indført ved artikel 267 TEUF (kendelse af 3.7.2014, Talasca, C-19/14, EU:C:2014:2049, præmis 21, og dom af 9.9.2021, Toplofikatsia Sofia m.fl., C-208/20 og C-256/20, EU:C:2021:719, præmis 20 og den deri nævnte retspraksis). Disse krav er endvidere anført i punkt 13, 15 og 16 i Den Europæiske Unions Domstols anbefalinger til de nationale retter vedrørende forelæggelse af præjudicielle spørgsmål (EUT 2019, C 380, s. 1).
- 24 I den foreliggende sag ønsker den forelæggende ret med sit spørgsmål nærmere bestemt oplyst, om artikel 63 TEUF, 101 TEUF, 102 TEUF, 120 TEUF og 173 TEUF er til hinder for en national lovgivning, som fastsætter, at muligheden – for andelskreditbanker, hvis nettoformue på et givent tidspunkt var på mere end 200 mio. EUR – for, i stedet for at indtræde i en kooperativ bankkoncern, at overføre deres bankvirksomhedsgren til et aktieselskab til gengæld for aktier heri er betinget af indbetaling af et beløb, som svarer til 20% af deres nettoformue på dette tidspunkt. Det fremgår ligeledes af anmodningen om præjudiciel afgørelse, at Ente Cambiano under hovedsagen har påberåbt sig direktiv 2008/7, som ophævede og erstattede direktiv 69/335, i forbindelse med de frie kapitalbevægelser, med hensyn til hvilket denne ret har rejst spørgsmål.
- 25 Hvad angår artikel 101 TEUF, 102 TEUF, 120 TEUF og 173 TEUF har den forelæggende ret ikke redegjort for grundene til, at den ønsker en fortolkning af disse bestemmelser eller den forbindelse, som den mener består mellem de nævnte bestemmelser og den nationale lovgivning, der finder anvendelse på den tvist, som er indbragt for den, hvilket er i strid med de krav, der er fastsat i artikel 94, litra c), i Domstolens procesreglement. For så vidt som det præjudicielle spørgsmål vedrører disse bestemmelser i EUF-traktaten, kan det ikke antages til realitetsbehandling.
- 26 For så vidt angår artikel 63 TEUF, og således som Kommissionen har anført i sit skriftlige indlæg, viser oplysningerne i anmodningen om præjudiciel afgørelse, at samtlige elementer i tvisten i hovedsagen, mellem et selskab etableret i Italien og den italienske skatte- og afgiftsmyndighed, er begrænset til denne medlemsstat.
- 27 Ifølge fast retspraksis finder bestemmelserne i EUF-traktaten vedrørende den frie bevægelighed for kapital imidlertid ikke anvendelse på en situation, hvor samtlige elementer er begrænset til en enkelt medlemsstat. I en sådan situation tilkommer det den forelæggende ret i overensstemmelse med kravene i artikel 94 i Domstolens procesreglement at oplyse Domstolen om, på hvilken måde tvisten – på trods af, at den er af rent intern karakter – frembyder en tilknytning til de EU-retlige

bestemmelser om de grundlæggende friheder, som gør den præjudicielle anmodning om den ønskede fortolkning nødvendig for løsningen af denne tvist (jf. i denne retning dom af 15.11.2016, Ullens de Schooten, C-268/15, EU:C:2016:874, præmis 47 og 55 og den deri nævnte retspraksis).

- 28 Det fremgår nærmere bestemt af disse betingelser, at forelæggelsesafgørelsen – for at det kan antages, at der består en sådan tilknytning – skal indeholde konkrete oplysninger, dvs. ikke-hypotetiske, men sikre oplysninger, der gør det muligt positivt at fastslå, at denne tilknytning foreligger, idet det ikke er tilstrækkeligt, at den forelæggende ret alene har fremlagt oplysninger for Domstolen, som gør det muligt ikke at udelukke tilstedeværelsen af en sådan tilknytning, og som rent abstrakt betragtet kunne udgøre holdepunkter til støtte herfor, men tværtimod skal tilvejebringe objektive og sammenhængende oplysninger, der gør det muligt for Domstolen at undersøge, om den nævnte tilknytning består (dom af 2.3.2023, Bursa Română de Mărfuri, C-394/21, EU:C:2023:146, præmis 51 og 52 og den deri nævnte retspraksis).
- 29 I anmodningen om præjudiciel afgørelse har den forelæggende ret begrænset sig til at henvise til Ente Cambianos argumentation, hvorefter indbetalingen, som foretages af andelskreditbanker, hvis nettoformue pr. 31. december 2015 ligger over tærsklen på 200 mio. EUR, af et beløb svarende til 20% af deres nettoformue på dette tidspunkt, straffer de mest solide andelskreditbanker, der kan tiltrække investorer fra andre medlemsstater. Denne ret har imidlertid ikke anført noget konkret forhold, som gør det muligt at bekræfte, at statsborgere i andre medlemsstater skulle være interesserede i at gøre brug af de frie kapitalbevægelser i den situation, der er omhandlet i hovedsagen (jf. analogt dom af 20.9.2018, Fremoluc, C-343/17, EU:C:2018:754, præmis 30). For så vidt som denne anmodning ikke opfylder de krav, der er opstillet i den retspraksis, som er nævnt i nærværende doms præmis 27 og 28, kan det præjudicielle spørgsmål heller ikke antages til realitetsbehandling, i det omfang det omhandler artikel 63 TEUF.
- 30 Hvad angår direktiv 2008/7, som Ente Cambiano har påberåbt i forbindelse med tvisten hovedsagen, synes ifølge oplysningerne i anmodningen om præjudiciel afgørelse den indbetaling til statskassen, som anfægtes af Ente Cambiano, og som er fastsat i dette lovdekret, samt satsen herfor og dens beskatningsgrundlag, som ikke svarer til et overskud eller en indkomst heri, men til dennes nettoformue, således som balanceført pr. 31. december 2015, i henhold til artikel 2, stk. 3a-3c, i lovdekret nr. 18/2016 at finde sted ved tilførslen af bankvirksomhedsgrene til et kapitalselskab til gengæld for aktier heri. Den udløsende begivenhed for denne indbetaling beror på gennemførelsen af denne specifikke transaktion og ikke på udøvelsen af en aktivitet, mens dens bindende karakter følger af den sanktion, som knytter sig til den manglende efterkommelse af nævnte indbetaling, som ligeledes er fastsat i denne bestemmelse.
- 31 Selv om disse forhold gør det muligt at fastslå anvendeligheden ratione materiae af direktiv 2008/7 på hovedsagen, således at det skal undersøges, om nævnte indbetaling skal kvalificeres som »afgift« i dette direktivs forstand for omstruktureringsdispositioner som omhandlet i nævnte direktivs artikel 4, stk. 1, litra a), som artikel 5, stk. 1, litra e), heri henviser til, for så vidt som indskud af den pågældende virksomhedsgren blev foretaget af et kapitalselskab, gør de nævnte oplysninger det imidlertid ikke muligt at fastslå anvendeligheden ratione personae af samme direktiv på denne tvist. Den forelæggende ret har således ikke forholdt sig til spørgsmålet om, hvorvidt andelskreditbankerne, således som sagsøgeren i hovedsagen var inden dens omstrukturering og vedtægtsændringer efter at have udøvet valgmuligheden fastsat i artikel 2, stk. 3a, i lovdekret nr. 18/2016, er omfattet af begrebet »kapitalselskab« som omhandlet i direktiv 2008/7, således som defineret i artikel 2 heri.

- 32 Denne ret har heller ikke i denne anmodning fremlagt oplysninger vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt undtagelserne til dette direktivs artikel 5, der følger af artikel 6 heri, kan finde anvendelse i den foreliggende sag.
- 33 Henset til disse usikkerheder vedrørende anvendeligheden af direktiv 2008/7 på tvisten i hovedsagen og enhver mangel på præcisering med hensyn til den eventuelle kvalificering af »afgifter« i dette direktivs forstand må det fastslås, at anmodningen om præjudiciel afgørelse ikke indeholder de oplysninger, der er nødvendige for at fastslå, at dette direktiv finder anvendelse på denne tvist, således at Domstolen ikke kan vurdere, i hvilket omfang en besvarelse af det forelagte spørgsmål er nødvendig for, at den nævnte ret kan træffe afgørelse.
- 34 Det følger heraf, at anmodningen om præjudiciel afgørelse heller ikke kan antages til realitetsbehandling, for så vidt som den omhandler nævnte direktiv.
- 35 Det skal imidlertid bemærkes, at den forelæggende ret bevarer sin mulighed for at indgive en ny anmodning om præjudiciel afgørelse, når den er i stand til at forelægge samtlige de oplysninger for Domstolen, der gør det muligt for denne at træffe afgørelse (jf. i denne retning dom af 11.9.2019, Călin, C-676/17, EU:C:2019:700, præmis 41 og den deri nævnte retspraksis).
- 36 Under disse omstændigheder kan anmodningen om præjudiciel afgørelse ikke antages til realitetsbehandling.

Sagsomkostninger

- 37 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra de nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Sjette Afdeling) for ret:

Anmodningen om præjudiciel afgørelse indgivet af Corte suprema di cassazione (kassationsdomstol, Italien) ved afgørelse af 11. oktober 2022 kan ikke antages til realitetsbehandling.

Underskrifter